

opusdei.org

Prelato meditacija 1930 m. vasario 14- osios 90-ųjų metinių proga

Ištraukos iš Opus Dei prelato
2020 m. vasario 14 d.
meditacijos Taikos šv. Marijos
bažnyčioje, minint 90-ąsias
Opus Dei apaštalavimo su
moterimis pradžios metines.

2026-02-14

Pradėkime malda, tęsdami padėką.
Gratias tibi Deus, gratias tibi.
„Dėkojame Tau, Dieve, dėkojame

Tau“. Šio 90-ojo jubiliejaus proga dėkojame Viešpačiui.

Tuo metu mūsų Tėvas šv.

Chosemarija savo sieloje gavo tą šviesą, tą impulsą užbaigti Darbą, kurį Viešpats jau nuo amžinybės buvo numatęs, įkuriant moterų sekciją. Gerai žinome, kad mūsų Tėvas iš pradžių manė – nes taip buvo supratęs – kad Darbas skirtas vyrams, nors nuo pat pradžių Viešpats jį buvo numatęs visiems žmonėms. Ir kad mūsų Tėvas tuoj pat ėmėsi darbo, trokšdamas Viešpaties valios, jau tuomet – su didelėmis pastangomis ir sunkumais – padėdamas pamatus tam, ką šiandien matome išsiskleidus visame pasaulyje.

Dėkojame Dievui, dėkojame Švenčiausiajai Mergelei Marijai, mūsų Motinai, per kurią mums ateina visos malonės; dėkojame mūsų Tėvui, čia, prie jo kapo.

Dėkojame mūsų Tėvui už jo ištikimybę ir atsidavimą. Tai taip pat padėka už kiekvieną mūsų brolių ir už visą Darbą. Ir kiekvienas iš mūsų dėkojame už savo pašaukimą; o šiandien – ypač jūs: taip pat kunigai, bet šio jubiliejaus proga ypač jūs. Ačiū. Turime dėkoti – dėkojame visi ir visos, nes tą 1930 m. vasario 14-ąją kiekviena iš jūsų jau buvote Dievo mintyse, Dievo planuose, dar anksčiau – nuo amžinybės.

Todėl tai data, kuri yra tikrai mūsų: tai ne praeitis ar vien istorija, bet tebeveikantis reikšmingas mūsų gyvenimo dalykas ir nuolatinė mūsų padėkos priežastis. Dėkojame Viešpačiui už jau įgyvendintą Darbo tikrovę. Kaip mūsų Tėvas prieš daugelį metų sakė mūsų seserims, o dabar iš Dangaus tai sako dar pagrįsčiau, nes Darbas yra labiau išsiskleidęs: „*Dėkokite Viešpačiui kartu su manimi, kad Jis norėjo Opus Dei moterų sekcijos, kuri taip*

nuostabiai ir su tokiu krikščionišku dvasiniu nusiteikimu tarnauja daugelyje pasaulio šalių.“

Tai jau tikrovė. Todėl dabar, Viešpatie, savo maldoje dėkojame, mąstydami apie mūsų seseris visuose penkiuose žemynuose, daugybėje šalių ir miestų, atliekant tiek daug darbų. Dėkojame Tau už visą tą veiklą, visą tą gerį, visus apaštalinius vaisius, už visą tą laimę, kurią Tu perduodi tokiai daugybei žmonių. Dėkojame Tau, nes visa kilo ir kyla iš Tavo valios, iš Tavo meilės mums.

Gratias tibi Deus, gratias tibi. Šiuos žodžius vėliau vėl apmąstėme – 1973 m., viename iš savo *skambinimų*, kai mūsų Tėvas priminė mums būtinybę būti labai dėkingiems Viešpačiui: *Ut in gratiarum semper actione maneamus* – „gyvenkime nuolat dėkodami savo Dievui“ (*Laiškas*, 1973 m. kovo 27 d., 20). Šiandien pasistenkime, kad tai taptų tikrove:

nuolatinė padėka mūsų Dievui –
„*padėka, kuri yra tikėjimo aktas,
vilties aktas, meilės aktas*“ (ten pat).

Tikėjimo aktas, kad Darbas – kaip
mums rašė mūsų Tėvas – „*ateina
vykdyti Dievo valios. Todėl būkite
įsitikinę, kad visas dangus deda
pastangas, kad tai
įvyktų*“ (Instrukcija, 1934 m. kovo 19
d.)

Turime būti taip įsitikinę – ir
šiandien, Viešpatie, norime, kad Tu šį
įsitikinimą dar stipriau įlietum į
mūsų sielas: tą tikrumą, kad Tu esi
pasiryžęs, jog Darbas augtų visame
pasaulyje ir kiekviename iš mūsų –
mūsų sielose, mūsų gyvenime; kad
Dievo Darbas augtų mūsų darbe,
šeimos gyvenime, poilsyje; kad iš
tiesų būtume *Opus Dei*, tvirtai
tikėdami, jog Tu esi pasiryžęs, kad tai
įvyktų. Kad ir kokie dideli būtų
sunkumai, kad ir kokia būtų mūsų
asmeninė silpnybė, Tu, Viešpatie, esi

pasiryžęs, kad Darbas augtų mano sieloje ir daugybės žmonių sielose visame pasaulyje. Duok mums, Viešpatie, šį įsitikinimą, ypač sunkumų metu: tikėjimą, kad Darbas yra Tavo, kad Tu jį darai mūsų rankomis, mūsų darbu, mūsų silpnumu ir stiprybe, kurią pats mums teiki.

Šiandien jungiamės prie tūkstančių mūsų seserų ir brolių padėkos ir prie daugybės žmonių, kurie pažįsta ir vertina Darbą visame pasaulyje. Kaip mūsų Tėvas sakė tą Didįjį penktadienį 1975 m., kreipdamasis į Viešpatį: „*Tau dėkoja visa Europa, Azijos ir Afrikos vietovės, visa Amerika ir Okeanija. Visur Tau dėkoja*“ (*Meditacija*, 1975 m. kovo 28 d.).

Jungiamės prie viso pasaulio padėkos, nes daugelis pasaulio vietų jau jungiasi prie mūsų šiandienės padėkos čia, prie mūsų Tėvo.

Jungiamės prie šios padėkos, mąstydami apie Darbą, apie tiek daug vietų ir žmonių, nes visa tai yra mūsų. Taip ir matome, nes Darbas yra mūsų visur.

Gilus įsitikinimas, tikėjimas.

Šiandienos Mišių Evangelija pasakoja apie Viešpaties ir Mergelės gyvenimo sceną, kurią kasdien apmąstome Rožinio maldoje. „Jo gimdytojai kasmet eidavo į Jeruzalę švęsti Velykų. Kai Jėzui sukako dvylika metų, šventės papročiu jie nuvyko į Jeruzalę. Iškilmėms pasibaigus ir jiems grįžtant atgal, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet gimdytojai to nepastebėjo“ (Lk 2, 41–52).

Gerai žinome, kaip Marija ir šv. Juozapas manė, kad tuo metu Jėzus galėjo būti su draugais, su kitomis šeimomis. Praeina trys dienos – trys nerimo dienos, trys dienos nežinios, baimės ir kančios. Kai jie Jį randa, sako: „Kodėl Tu mums taip padarei?“

Jie nesupranta: Jėzus ramiai yra šventykloje, kalba, klausia, atsako. „Kam mums taip padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome tavęs.“ Ir dar labiau stebina Viešpaties atsakymas: „Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“

Viešpats norėjo, kad Evangelijoje liktų ši išvada: „Bet jie nesuprato, ką Jis jiems pasakė.“ Marija ir Juozapas nesuprato Viešpaties planų, nes žmogiškai jie buvo nesuprantami.

Ir mes, Viešpatie, kartais nesuprantame Tavo planų, kartais nesuprantame, kodėl aplinkybės tampa sudėtingos; kartais nesuprantame net paprastų dalykų. Tačiau turime giliai tikėti, kad mus visada lydi Dievo valia ir Dievo meilė.

Šis mūsų tikėjimas yra ir šviesa, ir tamsa – šviesotamsa. Ir kai nesuprantame, prisimename Tave –

prašome Tavęs, Motina mūsų –
Tavęs, kuri turėjai didžiulį tikėjimą,
atitinkantį malonės pilnatvę. Nors
nesupratai, vis dėlto – kaip sako
Evangelija – „laikei visus įvykius
savo širdyje“. Tegul tai mus veda ne į
svarstymus, ar supratome, bet į
kontempliaciją – net ir tomis
aplinkybėmis – Dievo meilės mums.

Dėkojame Tau, Viešpatie, už tikėjimą,
dėkojame už tą gilų įsitikinimą, kad
Dangus yra pasiryžęs, jog Darbas
augtų: pasaulyje ir mano gyvenime,
mano darbe ir poilsyje, visose mano
aplinkybėse.

Taip turime matyti savo darbą – net
ir kasdienį, įprastą, mažą, iš pažiūros
mažą, bet galintį ir turintį tapti labai
dideliu. Jis tampa didelis dėl meilės,
su kuria jį atliekame. Matyti, kad
šiam darbe visada prisidedame prie
didesnio vaizdo, prie didelės misijos,
prie plačios perspektyvos.

Viešpatie, prašome per mūsų Tėvo užtarimą suteikti ir mums tvirtą, nepajudinamą viltį. Kad žinotume: niekas, ką darome dėl Darbo, nėra veltui; viskas yra veiksminga – ne tik tame mažame, kas matoma čia ir dabar, bet ir tame didžiuliame dalyke, kurį mūsų Tėvas norėjo įrašyti akmenyje, ant *Villa Tevere* durų staktos, šv. Pauliaus žodžiais: *semper, scientes quod labor vester non est inanis in Domino*; žinokite, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje (1 Kor 15, 58). Turime visada būti įsitikinę, kad mūsų darbas niekada nėra bergždžias Dievo akivaizdoje – jis visada prasmingas ir veiksmingas.

Padėka, kuri yra asmeninės vilties aktas mūsų gyvenime, nepaisant mūsų ribotumo ir asmeninių klaidų. Ši viltis turi mus vesti į džiaugsmą, ramybę, taiką – į tą gyvenimą *spe gaudentes* (Rom 12, 12), su džiaugsmu viltyje, nepaisant sunkumų ir ribotumo.

Kalbédamas apie moterų sekcijos
įkūrimą ir apie ypatingą padėką,
kurią turime išreikšti šią dieną, mūsų
Tėvas sakė: „*Geriausias būdas už tai
padėkoti – tai būti linksmoms,
ramioms, santūrioms,
subalansuotoms; melstis, dirbti,
šypsotis ir dėkoti, kad Darbe niekada
nesame vienos.*“

Dėkoti su viltimi reiškia būti
džiaugsmingoms. Visi turime būti
ramūs ir taikūs; jei dėl ko nors
susierziname, atgauti ramybę. Ją
atgauname eidami pas Viešpatį,
grįždami prie Dievo valios mums,
prie Dievo buvimo mumyse. Prie šio
žinojimo ir dėkojimo – kaip sako
mūsų Tėvas – kad Darbe niekada
nesame vieni. Visada esame
nuostabioje šventųjų bendrystės
tikrovėje. Kaip mes, savo darbu,
malda ir visu gyvenimu, stumiame
Darbą į priekį visur – visuose
žemynuose, miestuose, visame
pasaulyje – taip visi tie miestai ir visi

tie žmonės mus palaiko. O svarbiausia – niekada nesame vieni, nes Viešpats yra su mumis: *Si Deus nobiscum, quis contra nos?* Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?! (Rom 8, 31).

Tai ištikima, tvirta viltis. *Adauge nobis fidem et spem*. Kad tai taptų tikrove mūsų gyvenime, prašome Tavęs, Viešpatie, kaip sako šv. Paulius Laiške romiečiams: „Vilties Dievas jus, gyvenančius tikėjimu, tepripildo visokių džiaugsmų ir ramybės, kad Šventosios Dvasios galybe būtumėte pertekę vilties“ (Rom 15, 13).

Prašome taip. Vilties Dievas – nes būtent Viešpats mums teikia viltį – tepripildo mus visokeriopu džiaugsmu ir ramybe tikėjime: šiame džiaugsmo kupiname tikėjime, šioje džiaugsmo kupinoje viltyje, dieviškoje šios užduoties ir paties Darbo prigimtyje. Pergalės tikrumu, nepaisant asmeninių pralaimėjimų.

Šiandienos Mišių pirmąjį skaitinį iš Senojo Testamento suprantame kaip taikomą Mergelei Marijai, šventosios vilties Motinai – *spes nostra*. Kiek kartų jai sakome: *Sancta Maria, spes nostra* – Šventoji Marija, mūsų viltie! Visa ši Viešpaties teikiama tvirtybė mus pasiekia ir per Mergele; ji yra mūsų viltis, šventoji viltis, šventosios vilties Motina.

Viltį kiekvienam iš mūsų: viltį tapti šventais, viltį nepaisant sunkumų, viltį pasauliui, apaštalinę viltį. Matydami ir realistiškai pasaulio sunkumus, kuris, regis, vis labiau tolsta nuo Dievo, prašome: Motina mūsų, duok mums viltį, kuri skatintų veikti, nes viltis skatina dirbti su džiaugsmu; Dievas nepralaimi mūsų, net jei kartais atrodo, kad juos pralaimime mes.

Padėka – tai meilės aktas. Padėka, kuri yra meilės aktas, dėkingumo kupinos meilės aktas.

Pirmajame skaitinyje girdime: *Mater Pulchrae Dilectionis* – Gražiosios Meilės Motina. Tai liturginė šventė, kurią šiandien švenčiame: *Mater Pulchrae Dilectionis*. Gražioji meilė, suderinama su skausmu. Simeonas pranašavo Mergelei, kai ji nešė Vaiką į šventyklą, kad kalavijas pervers jos sielą. Ir šiandienos Evangelijoje jau regime tą skausmą, tą nerimą: „su sielvartu ieškome tavęs“ (Lk 2, 48), o vėliau – ir stovėjimą po kryžiumi.

Gražioji meilė, kylanti iš tikėjimo. Graži meilė, kurią norime priimti – Dievo meilę, Mergelės meilę – ir į kurią norime atsakyti gražia meile. Meile, kuri gimsta ir tada, kai jaučiame jos stoką, prašydami jos iš Viešpaties: *Adauge nobis fidem, spem et caritatem*. Ir visa tai – su pašaukimo džiaugsmu, su Dievo valios kiekvienam iš mūsų džiaugsmu. Šiandien – ypač jums ir visoms jūsų seserims visame pasaulyje. Taip pat mąstant apie

tūkstančius ir tūkstančius *Opus Dei* moterų, kurios jau yra Danguje ir pasiekė tikslą.

Kai Viešpats paklausė šv. Petro:

„Simonai, ar myli mane?“ – jis atsakė:

Domine, tu omnia nosti, tu scis quia

amo te – „Viešpatie, Tu viską žinai, Tu žinai, kad Tave myliu“ (Jn 21, 17).

Taip norime tai pasakyti Viešpačiui ir dabar, kaip padėkos išraišką.

Padėkos, kuri turi būti meilės aktas.

Sakykime tai paprastai ir

nuoširdžiai: *Domine, tu omnia nosti, tu scis quia amo te*. Tu žinai,

Viešpatie, kad Tave myliu – sudėdami į šiuos žodžius visą savo nuoširdumą

ir troškimą, net jei kartais jie atrodo silpni. Dėkojame Tau, Viešpatie,

mylėdami Tave, trokšdami Tavęs – o tai reiškia trokšti visko, ko Tu nori

mums.

Padėk mums, Viešpatie, kad šis *Tu*

scis quia amo te, „Tu žinai, kad Tave myliu“, taptų vis gilesne ir

intensyvesne tiesa mūsų gyvenime. Kad išmoktume vis labiau mylėti Tave kituose – *sicut tu dilexisti nos* (plg. Jn 13, 34). Viešpats mylėjo mus visus, atiduodamas gyvybę už visus. Todėl norime, Viešpatie, kad šiandienos padėka būtų labai nuoširdi, labai gili, tikras tikėjimo, vilties ir meilės aktas; tegul tai būna tikras troškimas – troškimas broliškai mylėti kitus ir tarnauti jiems su apaštalinio uolumu.

Mūsų Tėvo mintis – nuostabi mintis ir gyva tikrovė – kad niekada nesame vieni, turi suteikti mums ir džiaugsmą, ir atsakomybę: Darbas iš tiesų yra mūsų rankose. Todėl būti atidiems kitiems žmonėms – juos matyti, rūpintis jais – reiškia rūpintis Darbu. Mylėti kitus žmones – tai mylėti Viešpatį. Tegul matome šį meilės aktą – padėką, kaip sako mūsų Tėvas – visoje jo plačioje, didingoje atsidavimo kitiems erdvėje. Prašome Tavęs, Viešpatie, padėk, kad ši

padėka, kaip meilės aktas, taptų augimu: augimu tarnystėje, supratime, atsidavime kitiems. Kad ši meilė – tokia, kaip Tu mus mylėjai – *sicut tu dilexisti nos* – būtų tikras savęs dovanojimas kitiems.

Kaip galime augti? Dažnai tai sau keliamo kaip kasdienį tikslą: augti tikėjime, viltyje ir meilėje – prašydami to Viešpaties. Didelė mūsų kovos dalis, kuri turi būti kupina džiaugsmo, yra nuolat pradėti iš naujo. Mūsų Tėvas mus to išmokė: visas mūsų gyvenimas turi būti pradėti iš naujo, vėl ir vėl, pasitaisyti su džiaugsmu – su džiaugsmu grįžti į mūsų Motinos ir į Dievo Tėvo glėbį.

Šis nuolatinis sugrįžimas dažnai reiškia grįžimą pas Viešpatį tada, kai pajuntame, jog mums pritrūko gilaus įsitikinimo, kad šiame darbe ar šioje užduotyje vykdome Dievo valią; kai pritrūko vilties, nes šiek tiek nusivylėme; kai pritrūko meilės, nes

supykome ar susierzinome. Tuomet metas ne nusivilti, bet su džiaugsmu sugrįžti, sakant: *adauge nobis fidem, spem et caritatem*. Su padėka, kuri yra prašymas – tikėjimo, vilties ir meilės aktas, kupinas džiaugsmo.

Tam mums turime būti glaudžiai susivieniję su Mergele, nes visa malonė ir visa Viešpaties pagalba ateina per jos motinišką tarpininkavimą. Norime, kad tai taptų vis labiau tikrove mūsų asmeniniame gyvenime ir visame Darbe – tuo, ką mūsų Tėvas galėjo sakyti kupinas padėkos: mes visada buvome kaip Jėzus – prigludę prie savo Motinos: Marijos, Dievo Motinos, kuri buvo *Opus Dei* Motina, *Opus Dei* Karalienė, mūsų puošmena.

Apmąstydami šiuos 90 metų dėkokime Viešpačiui per Mergele, kuri per visus šiuos metus buvo *Opus Dei* Motina ir Karalienė, mūsų puošmena. Vaikiškai prigludę prie

Dievo Motinos, net sunkiais momentais mums nepristigo jos šypsenos Tad, Motina mūsų, leisk mums matyti Tavo šypseną ir asmeniniuose sunkumuose – dažniausiai mažuose. O jei kartais tie sunkumai būtų didesni, padėk pajusti Tavo artumą; ir tegu visos mūsų seserys visame pasaulyje, susidūrusios su sunkumais, nepraranda to įsitikinimo – Tavo šypsenos, kad Tu iš tiesų esi Dievo Motina, mūsų Motina, mūsų Karalienė, mūsų puošmena.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-
meditacija-1930-02-14-osios-90-ujumetiniu-proga/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-meditacija-1930-02-14-osios-90-ujumetiniu-proga/) (2026-04-02)